

29. évközi vasárnap 2011.

Bevezetés

Mutassátok csak meg az adópénzt! Aztán megkérdezte tőlük: Kinek a képe és a felirata ez? A császáré. Halljuk majd a mai evangéliumi szakaszban.

Mi magyarok, rég holt királyainkat láthatjuk, sőt a legnagyobb címleten a Haza Bölcsét. Szent István, vagy Deák Ferenc még tudták a mai evangéliumban feltett kérdésre a választ, nem csak az adókérdésre, hanem a kérdés mai változatára is: el kell-e, el lehet-e választani az Egyházat az államtól? Erre nyugodtan válaszolhatunk igennel. Jézus is megfogalmazta már az elvet. Csupán nem szabadna megfélemedezni válasza második feléről: Adjátok meg Istennek, ami Istené! Megadjuk-e mi az Istennek, ami az Istené

Kirie litánia

Urunk, Jézus! Bocsásd meg, hogy sokszor vonakodtunk teljesíteni népünk szent javát szolgáló állampolgári kötelességünket. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus! Bocsásd meg, hogy gyakran megfélemedtünk megadni Istennek, ami az Istené. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus! Add, hogy hazánk törvényei mindig olyanok legyenek, hogy teljesíteni tudjuk az „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené!” Uram irgalmazz!

Evangélium után

Jézus ellenfelei azt gondolták, hogy ötletesnek tűnő kérdésükkel zavarba hozhatják Jézust. Ha a császár pártjára áll, szembetalálja magát a nép vallásos és nemzeti érzéseivel. Ha az adófizetés ellen szólal fel, akkor bevádolhatják. A farizeusok már előre örültek biztosra vett sikerük-

nek, de ez az örömük korainak bizonyult.

Ma inkább így kérdeznék: Szabad e az állami törvényeknek eleget tenni? Az államok, nemzetállamok létrejötte az emberi történelem jelen-tős állomása.

Istenünk teremtő művészetének gazdagságából következik, hogy a teremtés arculatát a sokszínűség jellemzi. Amióta e világ létezik nem volt, nincs és nem is lesz soha két egyforma fűszál, egyforma ember sem. Nincs két egyforma nép, két egyforma nemzet sem a népek nagy családjában. Mily sokféle nép, mily sokféle kultúra, mily sokféle nyelv! Miért akarják a népeket uniformizálni, s a kultúrájukat megsemmisíteni, s rájuk erőltetni egy a nép lelkétől idegen, egyforma, - kultúrájának kevésbé mondható tengerentúli kultúrát?

Az ember, mint közösségi lény, mindig kereste azt a keretet, amelyben egyedi adottságai megőrzése mellett a közösség értékeiben is részesedhet. Védelemre szoruló létünk is arra ösztönöz, hogy közösségbe tömörülve őrizzük egyéni és közösségi kincseinket. Ilyen és ehhez hasonló okok hozták létre az államokat, teremtették meg a nemzeti egységet. Ennek a közösségnek szolgálata, állampolgári feladataink teljesítése, az adófizetés is, emberi és keresztény kötelességünk.

Miért van az, hogy egyeseknek nem tetszik a kultúrák és nemzetek sokfélesége? Miért akarja az erősebb a gyengébbet nemzeti kultúrájától és függetlenségétől megfosztani? Igaz, hogy az utóbbi két évszázadban túlbujánzott a nemzeti érzés,

ami számos népet szembeállított egymással és véres háborúkat zúdított földünkre. A hazát nem lehet úgy szeretnünk, hogy megvetjük mások hazáját.. Tisztelnünk kell minden népet és minden nyelvet. Kosztolányi Dezső írja: „A természet csak egyetlen édesanyát adott nekünk, s csak egyetlen édes anyanyelvet.” Másokat nem sértő szeretettel kell őriznünk nemzeti kultúránkat és ezzel gazdagítani a népek nagy családját.

Az igazi hazaszeretet nem szószátyárság, hanem tettekben megnyilatkozó szolgálata annak a közösségnek, amelynek nemzet a neve. Csengjen fülünkbe Arany János figyelmeztetése, kis módosítással

Mennyi szájhős! Mennyi lárma!
...Nem elég csak emlegetni:
Tudni is kell jól szeretni,
Tudni bölcsen a hazát (A régi panasz)

A másik kérdés: mivel tartozunk Istennek? Furcsa kérdés és válasz helyett egész sor más kérdést állíthatunk melléje. Például azt, hogy mivel tartozunk szüleinknek, elsősorban édesanyánknak, akinek testében életfakasztó menedékre találunk? Mivel tartozunk hitvestársunknak, aki életre szólóan nekünk ajándékozta életét? Mivel tartozunk barátunknak, aki életünk minden válságos helyzetében mellettünk áll? Mivel tartozunk az orvosnak, aki megmentette életünket? Nem folytatom tovább a felsorolást, mert nyilvánvaló: adósai vagyunk számos embernek és végső soron Istennek.

A gondolkodó ember felismerheti, hogy ajándékba kapott léte, élete a nagy ajándékozó Isten adománya. Ezért elszakíthatatlan a Hozzá-

fűző, vallásnak nevezett kötelék. A vallás nem szabályoknak, törvényeknek tömkelege, és ezeknek a betartása, hanem egy igen mély, személyes, elszakíthatatlan gyermeki kapcsolat, teremtő, s létben fenn-tartó, gondviselő mennyei Atyánkkal, minden jó ajándékozójával.

Ha valaki gögös vakságában elmetszi az Istenhez fűző hit és szeretet kötelékét, hasonlít az ágról leszakadó levélhez, amelynek sorsa megpecsételődött.

Vagy annak a póknak a sorsáról, amelyről Chesterton ír az egyik művében. A pók gyönyörködik gyönyörű alkotásában, a szépen elrendezett finomszálak sokaságában. De észrevesz egy függőleges, különálló erős, többihez egyáltalán nem illő vastagszálat, és elvágja. Amint elvágta, pillanatok alatt összeomlott az, amiben előbb még gyönyörködött, hiszen ez a szál tartotta fenn fához kötött hálóját. Ilyen annak az embernek is a sorsa, aki elvágja, a létében fenntartó Istennel a kapcsolatát.

Mi, akik itt vagyunk, nem vágtuk el Teremtő Istenünkkel összekötő kapcsolatunkat. De megadjuk-e Neki azt, ami az övé. És úgy adjuk-e meg neki, mint gyermek az Atyjának? Nekünk nem szabad csak vásárnapi keresztényeknek lennünk.. Nehogy azt higgyük, azzal, hogy vásárnap eljövünk ide templomba, már meg is adtuk Istennek azt, ami az Istené! Hétköznapijainknak is olyanoknak kell lenniük, hogy azok Istennek tetszők legyenek! Ezzel újraevangelizálhatjuk népünket.

Ámen

F. F.